בגידול הפלמ"ח בשנות המאבק). הוא נתן גם את הדפוסים הצבאיים, את הרוח והסגנון, שאיפשרו לצבא קטן וחסר ציוד לנצח את הצבאות הסדירים הגדולים של הערבים, שלקו בכל הליקויים המסתו־ריים של הצבאות הסדירים בעולם (ראה ס'כומו של יגאל אלון בספר הפלמ"ח, המופיע בעמוד 16).

התגלמותה של רוח זו ושומריה היו המפקדים, שגדלו בשורות הפלמ"ח ושלא פיקדו עתה רק על חטיבותיו, אלא גם על יחידות אחרות, כמו יצחק שדה ושמעון אבידן.

היה זה טיפוס חדש של מצביא, שניציגו הבולט ביותר היה יגאל אלון, יליד כפר־תבור (בשנת 1918) ותניך בית־ספר כדורי, שינק בביתו את אווירת ההגנה עם חלב האם, ובחר אישית על־ידי יצחק שדה, שטיפח אותו עוד בהיותו טוראי, הצטרף למשק גינוסר, הפך מפקד הפלמ"ח בה־יותו בן 27, ואמר, בהגיעו לשיא תהי־לתו: "אין, לדעתי, משלח־יד ששמו צבאיות. הצבאיות חייבת להיות שלי־חות, ממנה חוזר האדם לעבודה יוצרת."

ב־7 בנובמבר, 1948, כשהקרב על הד־רך לנגב עמד בשיאו, פורק מטה הפל־מ"ח. דוקא ברגע שהפלמ"ח הוכיח בצו־רה החותכת ביותר את כוחו הנפשי ואת יעילותו הצבאית, נעשה הצעד שמם את הקץ לחייו, אף כי אפשר לומר כי באו־פן מעשי הגיעה דרכו לקיצה כשהגיפו חיילי צה"ל את הדגל על חורבות אילת.

ידין ויסקוב התנגדו. ההחלטה נתקבלה על־ידי דוד בן־גוריון אחרי ישי־בת מפקדים, בה הביעו גם לא־פלמ"חאים, כמו יעקב דורי, יגאל ידין, חיים לסקוב ודוד ("מיקי סטון") מרכוס, את דעתם נגד צעד זה. הנסיון לתרצו כצעד ארגוני גרידא, שאינו פוגע בפלמ"ח כשלעצמו, אלא בא רק לבטל מטה שהפך מיותר, לא שיכנע איש, והופרך על־ידי בן־גוריון עצמו כעבור חדשים מעטים. (אמר יגאל אלון: "למה הדבר דומה? למי שיבוא ויאמר, אני בעד קיום המדינה, אלא שאני נגד קיום הממשלה!")

הכל הבינו כי החלטה זו תהיה בעלת השפעה מכרעת על דמותו של הצבא ה־ישראלי, שיהיה דומה מעתה לצבא ה־בריטי ולשאר הצבאות אשר הפלמ"ח פסל את דפוסיהם. אולם רק מעטים מאד הבינו שהיתה זאת החלטה הרבה יותר מכרעת. לא רק דמותו של צה"ל היתה מונחת על כפות המאזניים, באותם ימים גורליים, אלא דמותה של מדינת־ישראל בדור הבא.

הויכוח טושטש מאד על־ידי גורמים מפלגתיים. כמעט כל מפקדי הפלמ"ח היו בני הקיבוץ־המאוחד ופלג לאחדות־העבו־דה במפ"ם (אף כי בלטו בפלמ"ח גם אנשי מפלגות אחרות, כמו אלי־עזר שו־שני, איש מפא"י, ששלט בכל הענינים הכספיים של החיל). היתה זאת עוב־דה כמעט מקרית, שנובעה מכך כי כל מפקדי הפלמ"ח באו משורות הטוראים שהתגייסו ב־1941. מאחר שאז נתן ה־קיבוץ־המאוחד את תמיכתו המכרעת ל־פלמ"ח — בניגוד לכל שאר התנועות — היו בניו המפקדים הבולטים ביותר. ולא רק המפקדים אלא גם רוב הדמויות הסס־גוניות שהפכו את רוח הפלמ"ח לשם דבר — כמו בני ("הפוליטרוק") מהרשק.

אולם הויכוח המפלגתי לא בא אלא להעלים את העיקר. איש לא פיקפק ב־רציונות בנאמנותם הישראלית והציונית של יגאל אלון, ישראל גלילי, נחום שריג וחבריהם, האנשים שזה עתה ניצחו על קרבות העצמאות. הניגוד שהיה קיים היה אמיתי יותר ועמוק יותר. והוא היה ברור בשעה שהפלמח"אי הראשון שפך את הצ'יזבאת הראשון לתוך הפינג'אן ה־ראשון.

מסגרת מול תוכן. היה זה הניגוד בין השקפת־עולם שלא האמינה בהמשך כוח התנדבותו של הנוער העברי, ובין השקפת־העולם של אותו נוער עצמו. היה זה הניגוד בין דפוסים ישנים ומע־בשים שהתימרו עתה לתת כיוון למדינה שקמה בדם הצעירים, ובין סגנון־החיים של אותם צעירים עצמם.

לא היה זה טיכסוך בין דוד בן־גוריון לבין יגאל אלון, אולם היה זה־ טיכסוך בין כל אשר מסמל דוד בן־גוריון לבין כל אשר מסמל יגאל אלון.

מצד אחד עמד כוח השררה, עקרון ה־פקודה, הסמלים המבריקים ועניי־התר־כן של מסגרת שהפכה מטרה־בפני־עצ־מה.

מצד שני עמד הצעיר העברי האלמו־ני, עם כוח התנדבותו ואמונתו, הצעיר שבז לסמלים ריקים ולמסגרות מתות, שביקש לעצמו חיים של חרות וטעם ב־רחובות המדינה החדשה. כשם שביקש טעם בין אילנות היער של משמר־העמק.

תוצאות המאבק הכו נחלת ההיסטו־ריה. אין סרט במדינת ישראל בשנת 1953 אשר אינו משקף במישרין תוצ־אות אלה. אולם בשדות צובא ותניתא, בחוצות שכונת־התקוה ושכונת מחנה־יהודה, על ספסלי הטכניון העברי וליד שולחן־הכתיבה של משרד ממשלתי אל־מוני יקחו צעירים, פלמ"חאים ולא־פל־מ"חאים את שני הכרכים של ספר ה־פלמ"ח לידיהם, כשמצחם קמוט ושאלה מעורפלת מרחפת בלבם: האם אמנם נסגר הספר, או שמא נסתיימו רק שני כרכיו הראשונים?

אנ ש י ם

ליד המדורה

בשנה שעברה הפגין **ראובן אלוני**, איש האדמות המובחרות במשרד החק־לאות, את כוחו בקפיצות דרך המדורה בשייך מואנים (ראה אגרת העורך). השנה שוב ישב ליד המדורה. אך נמנע מקפי־צות: הוא חיכה בכל רגע ללידת בנו/בתו הבכור/ה, שהיתה צריכה להיערך, לפי חישוב מדויק, באותו לילה.

חברו ליד המדורה, **יהושע (בישי) פלמן** (ראה בסדינה), ניחם את אלוני בבדיחה על היהודי שאשתו התלוננה כי אינה מרגישה בטוב. תשובת היהודי: וכי מי מרגיש את עצמו בטוב בימים אלה?

כשעבר גבר נושא מגשים ליד המדורה, שאל פלמ"חאי ותיק: "מי זה?" ענה רעהו: "מה איכפת לך? שים לב למג־שים!" העיר הראשון לשכנו, מי שהיה ראש המפקדה הארצית של ההגנה: "זוהי הגישה המטריאליסטית!" השיב **משה סנה**: "כן, אבל והו המטריאליזם ה־דלבאריי!"

פלמ"חאי ותיק אחר, **יוחנן כהן**, זכה לכינוי חדש. מעריב המוכיר אותו באחת הכתבות, קרא לו בטעות "יוחנן לוי". השם נדבק מיד, מאיים לתפוס את מקום כינויו הקודם, "הגינגי".

סיכם את המצב **חיים חפר**: "היה זה יום־עצמאות נסוס."

אמר מקיד גבוה, כשחזה במיצעד ה־חיפאי כיתד מצדיע הרמטכ"ל **מרדכי (מוטקה") מקלף** בישיבה ומקבל את המיסדר כשהוא מרכיב משקפי־שמש: "רוח הפלמח עוד לא מתה!"

הממונה על תחנת קול ישראל בירו־שלים, **אליהו כרמל**, סיכם באופן מקו־רי את יום העצמאות בשידורו מהר־הרצל: "זו הפעם הראשונה אנו חו־גגים את חמש שנות קיום המדינה."

אצילות אחיבת

את הקואליציה העירונית החדשה בתל־אביב המשיל לחיי נשואין סגן ראש העיר **מעדיה שושני**: "לפני החופה רבים, אחר כך מוכרחים להסתגל."

לשלושת שומריו האלבנים של **פא־רוק** מלך מצרים לשעבר, נוסף רביעי: ענק שוויצי. תפקידו העיקרי: לשמור על המלך הינוקא **פואד השני**, מפני חטיפה.

המצביא הצרפתי מימי מלחמת העולם השניה **שארל דה גול**, ערך ביקור נמוסיון אצל הבייי של טוניס, זכה במתנה יקרה: שעוני זהב לו ולרעייתו. סימן שני של הערכה: נשיקת ידו על־ידי הבייי.

העתונאית האמריקאית **דורותי תו־מפסון** העמידה עצמה בראש מסע אנטי ישראלי, במסגרת שבוע הסברה ערבית בניו־יורק. במסיבת קוקטייל נפגשה עם פקיד הצירות הישראלית שהוצג לפניה, שאלה אותו: "כיף חאלק?"

לקראת משחק הכדורגל של עתונאי הספורט נגד שחקני הבמה (ראה ספורט), הציע **נחמיה בן־אברהם**, סופר "הבוקר" וקריין הספורט של קול ישראל, כדי להוסיף מתח לתחרות, להציב את המבקר ד"ר **חיים גמזו** כשוער בק־בוצת העתונאים.

גילה אימפרסריו **משה ואלין**: "לפני זמן מה הודיע לי הקומיקאי ה־אמריקאי **בוב הופ** על רצונו לבקר בישראל. כאשר פניתי למשרד החוץ ל־הסדרת הענין, ביקשו ממני שאביא הת־לצות על אופיו של השחקן, להוכיח שאינו אנטי־שמי או אנטי־ישראלי."

אנו מביעים את התנצלותנו בפני עורך הדין מר קאוזס על אשר בבית־הדפוס שלנו נתפרסמה כתבה שהיתה עלולה לפגוע בשמו הטוב.

מובן שהנהלת בית־הדפוס אינה יכולה לבדוק את כל החומר המודפס בבית־הדפוס, אולם ל־אחר שגילו את אזנינו על תוכן הכתבה — אנו מביעים את צערנו על הפגיעה שנגרמה למר קאוזס.

דפוס ישראל בע"מ

צינקוגרפיה

יונה רינדזונסקי

רח' הקישון 6, תל־אביב

גלופות קו — גלופות רשת

צמר יהיה רך יותר משי יהיה עדין יותר

כל אריגיו רגישים מתחדשים אם מכבסים אותם בקצף רך של סקסטיל שמפו ללא אלקלי. סקסטיל־שמפו מיפה ומרענן את כל האריגים ונותן לצבעים ברק וזהר.

סקסטיל

המפיצים היחידים חברת "נורית" בע"מ

מזל טוב

לנשואיכם.

סדור ביתכם אינה דאגה יותר. פנקס הקניות של Arce

ארגון לאשראי בע"מ

מאפשר לרכוש את כל הדוש לכם בלמעלה מ־100 חנויות בת"א. בתשלומים נוחים.

תל־אביב, רחוב הס 4

תל"ש נחשון 10

השב: .....

הכתבת: .....

להלן 9 התחרויות החשובות של ה־שבת, 2.5.53 בברייטניה. השם הרא־שון בכל קבוצה מציין את הקבוצה הביתית.

ציין במשבצת הריקה בכל שורה:

אם אתה מנחש שהקבוצה הראשונה (המא־רחת) תזכה בתחרות — רשום א'.

אם אתה מנחש שהקבוצה השניה (האור־רחת) תזכה בתחרות — רשום ב'.

אם אתה מנחש שהתחרות תסתיים בתיקו — רשום X.

תוצאות נחשון מס. 8

1. (X) ; 2. (ב) ; 3. (ב) 4. (א) ; 5. (א) ; 6. (ב) ; 7. (א) ; 8. (X) ; 9. (א) ; 10. (X) ; 11. (א) ; 12. (א).

בנחשון מס. 8 התקרב ביותר לפתרון ה־נכון משה ניסימוב, שכונת התקוה תל־אביב וזכה במנוי חינם לשבועון חדשים.

תוצאות אחרונות

1. בלקפול — בולטון וונדררס		—
ליגה:		
2. ארסנל — ברנלי		ארסנל
3. אסטון וילה — ניוקסל		תיקו
4. צ'רלטון — טוטנהם		טוטנהם
5. צ'לסי — מנצ'סטר סיטי		מנצ'סטר סיטי
6. דרבי — פרסטון		דרבי
7. פולטסמוט — מידלסבורו		פורטסמוט
8. סנדרלנד — קרדיף		—
9. וולבס — שפילד		—

המנחש נכונה את תוצאות של 9 התחרויות, יזכה במכשיר רדיו תוצרת פיליפס. המנחש נכונה את תוצאות 8 תחרויות, יזכה במינוי חינם שנתי על העולם הזה.

פרסי תנחומים ינתנו בכל שבוע לפותרים אשר תשובותיהם קרובות ביותר לפתרון הנכון.

חתוך את הטבלה המסומנת יחד עם התלוש, או העתק את הטבלה וצרף אליה את התלוש הגזור, שלח אותם עד יום ו' 1.5.53 (ועד בכלל) למערכת העולם הזה ת. ד. 136 תל־אביב. יתקבלו פתרונות שישאו חותמת דואר עד יום 1.5.53.

על המעטפה יש לציין: נחשון מס' 10.